

SA'IID IBN 'AAMIR

Storhet under nötta kläder

Känner någon av oss till denne man eller har någon av oss någonsin hört hans namn förut? Troligtvis har majoriteten av oss, om inte alla, aldrig hört hans namn nämnas tidigare. Jag föreställer mig att ni undrar: vem är Sa'iid ibn 'Aamir? Nåväl, ni håller på att ge er ut på en resa tillbaka i tiden för att ta reda på allt det finns att veta om denne "lycklige" ("Sa'iid" betyder "lycklig") man, så spänn fast säkerhetsbältena.

Kort sagt var Sa'iid en av profetens ﷺ framstående följeslagare, trots att hans namn sällan, om någonsin, nämndes. Han var en av de mest utmärkta okända fromma följeslagarna. Det var naturligt att han, liksom alla muslimer, skulle följa profeten ﷺ i alla hans expeditioner och slag, ty som troende kunde han inte stanna kvar eller vända ryggen mot Allahs profet ﷺ i freds- eller krigstid. Kort före erövringen av Khaibar underkastade sig Sa'iid islam. Sedan han omfamnade islam och gav sin trohet till profeten ﷺ helgade han sitt liv, sin existens och sitt öde åt islams tjänst. Alla de stora dygderna av lydnad, asketism, värdighet, ödmjukhet, fromhet och stolthet blomstrade harmoniskt inne i denne rene och kärleksfulle man.

I vårt försök att avslöja hans storhet måste vi ha i åtanke att i de flesta fall

kontrasterar yttre mot verklighet. Om vi skall döma honom efter hans yttre utseende gör vi honom inte rättvisa, ty han var definitivt missgynnad vad gäller sitt utseende. Han hade dammig, okammat hår. Ingenting i hans utseende eller framträdande skilde honom från fattiga muslimer. Om vi skall döma hans verklighet utifrån hans utseende, ser vi ingenting imponerande eller häpnadsväckande. Men om vi dyker djupt ned i hans inre jag bortom hans yttre utseende, skall vi se storhet i ordets fulla mening. Hans storhet höll sig fjärran från livets glans och prydnader. Ändå lurde den där bortom hans anspråkslösa utseende och nötta kläder. Har du någonsin sett en pärla gömd inuti sitt skal? Nåväl, han påminde mycket om denna gömda pärla.

När de troendes befälhavare Omar ibn Al-Khattab avsatte Mu'aawiyah från sin ställning som guvernör i Homs i Syrien, ansträngde han sig för att söka någon som var kvalificerad att ta över hans ställning.

Utan tvekan var Omars normer för val av guvernörer och assistenter mycket försiktiga, noggranna och granskande. Han ansåg att om en guvernör begick en synd, ett misstag eller en överträdelse, skulle två personer behöva stå till svars inför Allah: Omar och guvernören, till och med om denne guvernör befann sig i jordens avlägsnaste hörn. Hans normer för uppskattning och utvärdering av guvernörer var mycket subtila, vakna och varsamma. Sekler före islams framkomst var Homs en stor stad som bevittnade, ett efter ett, gryning och solnedgång för många civilisationer. Dessutom var det ett viktigt handelscentrum. Den vidsträckta stadens attraktioner förvandlade den till en plats för förförelse och frestelse. I Omars mening skulle bara en asketisk, hängiven och ångerfull dyrkare kunna motstå och avsäga sig dess attraktioner.

Omar insåg plötsligt att Sa'iid ibn 'Aamir var mannen han sökte och ropade: "Sa'iid ibn 'Aamir är rätt man för detta uppdrag." Han kallade på honom. Sa'iid erbjöds guvernörskapet av de troendes befälhavare men vägrade och sade: "Utsätt mig inte för Fitnah (prövningar och plågor)." Omar ropade då: "Vid Allah, jag låter dig inte avvisa mig. Läger du ditt förvaltarskaps och kalifatets bördor på mina axlar och vägrar sedan att hjälpa mig?" Genast övertygades Sa'iid av logiken i Omars ord. Sannerligen var det inte rättvist att överge eller undvika sitt ansvar mot deras förvaltarskap och mot kalifatet och lägga dem på Omars axlar. Dessutom, om folk som Sa'iid ibn 'Aamir avsåg sig styrets ansvar, skulle Omar definitivt ha svårt att finna en man som var tillräckligt from och rättfärdig för att anförtros ett sådant uppdrag.

Sålunda reste Sa'iid med sin hustru till Syrien. De var nygifta. Ända sedan

hans brud var en liten flicka hade hon varit en utsökt blomstrande skönhet. Omar gav honom en avsevärd summa pengar vid avresan.

När de slagit sig ned i Syrien ville hans hustru använda dessa pengar och bad honom köpa lämpliga kläder, tapeter och möbler och spara resten. Sa'iid sade till henne: "Jag har en bättre idé. Vi befinner oss i ett land med lönsam handel och livliga marknader, så det vore bättre att ge dessa pengar till en köpman för att investera dem." Hon sade: "Men om han förlorar dem?" Sa'iid sade: "Jag skall garantera honom att beloppet betalas oavsett." Hon svarade: "Bra då."

Naturligtvis gick Sa'iid ut och köpte nödvändigheterna för ett asketiskt liv, sedan gav han alla sina pengar i frivillig välgörenhet i Allahs sak till de fattiga och behövande. Tiden gick och då och då frågade hans hustru honom om deras pengar och deras vinster och han svarade: "Det är en mycket lönsam handel."

En dag ställde hon samma fråga inför en av hans släktingar som visste vad han hade gjort med pengarna. Hans släkting log, sedan kunde han inte låta bli att skratta på ett sätt som väckte Sa'iids hustrus misstanke. Därför tvingade hon honom att berätta sanningen. Han berättade för henne: "Sa'iid gav den dagen alla sina pengar i frivillig välgörenhet i Allahs sak." Sa'iids hustru var djupt bedrövad, ty inte nog med att hon förlorade sin sista chans att köpa vad hon ville utan hon förlorade också alla deras pengar. Sa'iid stirrade på hennes sorgsen a, milda ögon glänsande med tårar som bara lade till mer charm och behag åt hennes ögon; men innan han gav vika för denna fängslande gestalt förnimde han paradiset bebott av hans döde vänner och sade: "Jag hade följeslagare som föregick mig i att stiga upp till Allah och du skall inte avvika från den väg de tagit, inte för allt i världen." Han var rädd att hennes överlägse skönhet skulle få henne att inte lyda honom; därför sade han som om han talade med sig själv: "Du vet att paradiset är fyllt med Hourier, ljuva kvinnor med vida och söta ögon som fruar till de fromma, som är extremt älskvärda. Om en av dem tittade ut mot jorden skulle hon belysa den med sitt ljus som kombinerar jordens och månens ljus. Så du bör inte klandra mig om jag valde att offra din kärlek för deras kärlek och inte tvärtom." Under hela sitt tal var han lugn, nöjd och tillfredsställd. Hans hustru var fridfull, ty hon insåg att hon inte hade något val annat än att följa Sa'iids exempel och anpassa sig till hans strikta, asketiska och fromma levnadssätt.

Homs kallades vid den tiden det andra Kufa. Orsaken bakom detta var att dess folk lätt uppmanades och svängde mot uppror mot sina guvernörer. Homs fick sitt namn efter Al-Kufa i Irak, som var okänd för ändlösa

myterier och uppror. Trots att Homs folk var benägna till myteri, som vi redan nämnt, vägledde Allah deras hjärtan till Hans rättfärdige tjänare Sa'iid. Sålunda älskade och lydde de honom.

En dag sade Omar till honom: "Jag finner det ganska märkligt att Syriens folk älskar och lyder dig." Sa'iid svarade: "Kanske älskar de mig för att jag hjälper och medkänner med dem."

Trots Homs folks kärlek till Sa'iid fick deras medfödda upproriska läggning överhanden. Sålunda började missnöjets och klagomålets röster höras, vilket bevisade att Homs inte kallades det andra Kufa i onödan. En dag, när de troendes befälhavare besökte Homs, frågade han folket som samlats runt honom om deras åsikt om Sa'iid. Några klagade på honom, vilket var välsignelser i förklädnad, ty de avslöjade en imponerande stor man.

Omar bad den klagande gruppen att framföra sina klagomål ett i taget. Gruppens representant reste sig och sade: "Vi har fyra klagomål mot Sa'iid: Första, han kommer inte ut ur sitt hus förrän solen stiger högt och dagen blir het. Andra, han ser ingen på natten. Tredje, det finns två dagar varje månad då han inte lämnar sitt hus alls. Fjärde, han svimmar då och då och detta stör oss fastän han inte kan hjälpa det." Mannen satte sig ner och Omar var tyst en stund ty han bad hemligt till Allah och sade: "Allah, jag vet att han är en av Dina bästa tjänare. Allah, jag bönfäller Dig att inte låta mig bli besviken på honom." Han kallade på Sa'iid för att försvara sig. Sa'iid svarade: "Vad gäller deras klagomål att jag inte går ut ur mitt hus före middagen, vid Allah ogillar jag att förklara orsaken som fick mig att göra det, men jag måste göra det. Orsaken är att min hustru inte har en tjänare, så jag knådar mitt deg, väntar tills det jäser, bakar mitt bröd, utför tvagning och ber Duha-bönen, sedan går jag ut ur mitt hus." Omars ansikte lystes upp när han sade: "Allt lov och tack vare Allah." Sedan uppmanade han honom att vederlägga resten av anklagelserna. Sa'iid fortsatte: "Vad gäller deras klagomål att jag inte möter någon på natten, vid Allah ogillar jag att säga orsaken men ni tvingar mig. Hur som helst har jag ägnat dagen åt dem och helgat natten åt Allah. Vad gäller det tredje klagomålet att de inte ser mig två dagar i månaden, ja, jag har ingen tjänare som tvättar min klädnad och jag har ingen extra. Därför tvättar jag den och väntar tills den torkar strax före solnedgången, sedan går jag ut ur mitt hus för att träffa dem. Mitt försvar mot det sista klagomålet om svimningsanfallen är att jag med egna ögon såg Khubaib Al-Ansaariy bli dödad i Makkah. Quraish skar hans kropp i småbitar och sade: 'Vill du rädda dig själv och se Muhammad i ditt ställe i stället?' Han svarade: 'Vid Allah accepterar jag inte ert erbjudande om att befria mig för att

återvända till min familj oskadd, till och med om ni gav mig alla livets glans och prydnader i utbyte mot att utsätta profeten ﷺ för minsta obehag, till och med om det vore ett stick av en törn.' Nu, varje gång denna scen av mig som stod där som en icke-troende och bevitnade Khubaib bli torterad till döds utan att göra något för att rädda honom flimrar i mitt sinne, finner jag mig skakandes av rädsla för Allahs straff och svimmar."

Det var Sa'iids ord som lämnade hans läppar som redan var fuktiga av flödet av hans rena och fromma tårar. Den överväldigat glada Omar kunde inte annat än ropa: "Allt lov och tack vare Allah, Som inte lät mig bli besviken på dig!" Han kramade om Sa'iid och kysste hans vackra och värdiga panna.

Vilken stor vägledning måste ha skänkts åt dessa framstående män! Vilken utmärkt lärare Allahs profet ﷺ måste ha varit! Vilket genomträngande ljus måste ha utgått från Allahs Bok! Vilken inspirerande och lärorik skola islam måste ha varit! Jag undrar om jorden kan ta emot så mycket av dessa lyckliga mäns fromhet och rättfärdighet. Jag antar att om det hände, skulle vi inte längre kalla det jorden utan snarare Paradiset. Sannerligen det "Utlovade Paradiset."

Eftersom det ännu inte är tid för Paradiset, är det bara naturligt att dessa ärorika, överlägsna männen som passerar livet är men få, mycket få. Sa'iid ibn 'Aamir var definitivt en av dessa överlägsna muslimer.

Hans ställning gav honom en avsevärd lön, men han tog bara tillräckligt med pengar för att köpa nödvändigheterna för sig själv och sin hustru och gav resten i frivillig välgörenhet på Allahs väg. En dag uppmanades han att spendera detta överskott på sin familj och sina släktingar, men han svarade: "Varför ska jag ge det till min familj och mina släktingar? Nej, vid Allah, jag skall inte sälja Allahs välbehag för att söka mina fränders välbehag."

Han uppmanades senare: "Spendera mer pengar på dig själv och din familj och försök njuta av de lagliga goda tingen." Men han svarade alltid: "Jag skall inte stanna kvar bakom de förtroende muslimerna efter att ha hört profeten ﷺ säga: 'När den Allsmäktige Allah samlar alla människor på Rädenskapens dag, skall de fattiga troende träda fram i högtidlig procession. De skall ombedjas att stanna för räkenskap men de skall svara med säkerhet: Vi har ingenting att redovisa. Allah skall säga: Mina tjänare sade sanningen. Sålunda skall de inträda i Paradiset före alla andra

människor."

År 20 e.H. mötte Sa'iid Allah med ett rent register, fromt hjärta och hedervärd historia. Han längtade länge efter att vara bland de förtroende muslimerna; faktum är att han helgade sitt liv till att uppfylla deras förbund och följa i deras fotspår. Han längtade länge efter sin profet ﷺ och lärare och sina rena och ångerfulle kamrater. Han lämnade alla livets bördor, bekymmer och motgångar bakom sig. Han hade ingenting utom sitt fromma, asketiska, ärevördiga och stora inre jag. Dessa dygder fick goda gärningars vågskål att väga tungt snarare än lätt. Han imponerade på världen med sina egenskaper snarare än med sin inbilskhets.

Frid vare med Sa'iid ibn 'Aamir. Frid vare med hans liv och uppståndelse. Frid och välsignelser vare med profetens ärorika och lydiga följeslagare och frid och välsignelser vare med honom.